

færdsaftalen, men da var han jo heller ikke alene med Dansk Folkeparti; da deltog vi andre.

Så jeg vil tillade mig at glæde mig over den stribe ændringsforslag, som udmønter velfærdsaftalen og i den sammenhæng også globaliseringspuljen. Der er en ret stor overensstemmelse imellem de ændringsforslag, der så bliver vedtaget senere i dag, og dem, som vi har stillet til finanslove over de senere år og især sidste år.

Kl. 11.20

Denne gang er der reelle forbedringer til uddannelserne, til forskningen og til arbejdsmiljøet. Det nye er, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti nu må stemme for forslag, som de vel sidste år afviste som økonomisk uansvarlige. Nu indrømmer man, og det jo er glædeligt, at vi kan finde den enighed, og at Socialdemokraterne havde ret. Der skal investeres i Danmarks fremtid. Velfærdsaftalen og de ændringsforslag, der knytter sig til den, er der perspektiv i.

Lad mig så føje til, at vi også er tilfredse i Socialdemokratiet med den politiaftale, der er indgået. Den er robust, og de ændringsforslag, der knytter sig til den, stemmer vi selvfølgelig for og håber også, at vi kan udmønte dem i den gode ånd, som hele politiaftalen bygger på.

Men så må jeg også stoppe mine roser, for der er jo ikke flertal i det her Folketing for at sikre de danske kommuner en acceptabel økonomi i 2007. Det skal jeg vende tilbage til. Og der er heller ikke flertal i det her Folketing for, at vi nu gør noget ved den stigende ulighed og fattigdommen i det danske samfund. Når vi nu har så robuste offentlige finanser, store og større overskud end forventet og hurtigere gældsafvikling end forudsat, er det uforståeligt for mig – og jeg tror også mange andre – at et flertal i Folketinget ikke formår at gøre de gode tider til også at blive gode tider for de svageste i samfundet.

For man lader jo lejerne i dette land betale for nybyggeri og aflaster dermed alle os andre for at bidrage til det nybyggeri. Er det ikke at øge uligheden?

Man ønsker ikke at afskaffe kontanthjælpsloftet, uanset at det ikke bidrager til andet end at gøre mennesker fattigere. Det er vel også at øge uligheden.

Man fastholder den lave start- og introduktionsydelse og fastholder dermed også flygtninge og indvandrere i en fattigdom, der ud over at være uanstændig i et rigt samfund som det danske også modarbejder integration i samfundet. Det er også at øge uligheden.

Og man vil ikke gøre noget alvorligt for de tusinder af danskere, som mister deres sygedagpenge uden at være raske. Herude kommer man med en beskeden aftale, der ikke grundlæggende løser problemet for dem alle. Er det ikke også at øge uligheden?

Vi står med et flertal, der om lidt vil stemme en række ændringsforslag ned, hvor vi ellers i fællesskab kunne gøre noget konkret ved fattigdommen i det rige danske samfund. Det kalder på et nyt flertal i det danske Folketing efter næste valg. Det er dog ikke noget, der optræder direkte som et ændringsforslag.

Men skåltalerne om, at man vil gøre noget ved uligheden, burde sådan set stoppe nu hos flertallet. Socialministeren har ret, og Venstres finansordfører græder tørre tårer. Man vil jo mere ulighed.

Man vil end ikke forholde sig til den kritik, som vismændene og de sociale råd og mange andre kommer med af de usle ydelser, som man mener er nødvendige at fastholde. Man mener ikke, at det er et problem, og man mener heller ikke, at det er et problem, at et stigende antal lejere smides ud af deres lejligheder, for man vil ikke gøre noget ved det – og så mener man vel heller ikke, at det er et problem.

Jeg vil så vende tilbage til den kommunale del af det og den fælles velfærd, for det er jo det andet store problem. Flere af ændringsforslagene vil forbedre den kommunale økonomi, men der er ikke nogen af de ændringsforslag, der kommer fra regeringen eller Dansk Folkeparti. Her synes man åbenbart, det hele er godt nok. Socialister og ballademagere er åbenbart stadig det, man mener om det store flertal af danske borgere, der mener, at VKO ikke leverer danskerne den velfærd, som vi ønsker og har råd til. Det går nok over, mener man, når de mange fatter, at regeringens tal er bedre end den virkelighed, der er vores.

Men helt sikker er flertallet alligevel ikke. For hvorfor skriver man ellers følgende i finanslovaftalen, og jeg citerer: ældreområdet, hvor budgetterne peger i retning af en stigning på 700-800 mio. kr. i forhold til sidste år? Og så føjer man til: Der er flere midler til ældreområdet i 2007 end nogen sinde før. Peger i retning af – man er altså ikke sikker. Det kan godt være, at der er afsat flere penge end nogen sinde før, men der er sådan set også flere ældre end nogen sinde før. Derfor står virkeligheden efter nytår og efter en jul med julegaver, og hvad ved jeg, på nedskæringer, ifølge ældresagen i 20 pct. af kommuner-